

I Det Radikale Venstre mener vi også, at det er vigtigt med børnenes pasningsgaranti i kommunerne. Selvfølgelig er det vigtigt at sikre forældrene, at de kan passe deres arbejde og forblive på arbejdsmarkedet.

Men den aftale, der er lavet mellem regering og kommuner, afskærer ikke de to muligheder – både kvalitet og pasningsgaranti – idet der jo på dagtilbudsområdet var enighed mellem parterne om, at aftalen giver mulighed for at videreføre udbygningen af institutionerne i kommunerne.

Pasning af børn er et kommunalt ansvarsområde, og det er derfor kommunerne, der må foretage de nødvendige prioriteringer. I Det Radikale Venstre har vi da i høj grad set det som vores opgave at være med til at fremme en lokal debat om kvalitet og kvalitetsudvikling i dagtilbudene.

I øvrigt kan Det Radikale Venstre ikke stemme for SF's forslag til vedtagelse.

Tom Behnke (FP):

Pasningsgaranti er et af de nøgleord, der er gået igen i flere ordføreres indlæg, og jeg kunne forstå – i hvert fald i indledningen af debatten – at det var, som om det med pladsgaranti og pasningsgaranti er sådan et mellemværende, der er mellem regeringen og SF. SF holder på, at regeringen er kommet med nogle løfter, og SF holder på, at regeringen ikke har levet op til de løfter. Efterhånden er det jo sådan, at det nærmest er et mellemværende mellem regeringen og SF, og det kan vi jo så lade det være.

Men det er selvfølgelig vigtigt, at når der bliver givet løfter, skal de løfter også indfries, og derfor havde vi da også gerne set, at regeringen levede op til det, de går og siger, og ikke bare siger det for ligsom at afværge en debat.

Om vi så er 100 pct. enige, er en anden snak. For spørgsmålet er: Skal vi have et samfund, hvor børn skal passes ude? Skal vi have et samfund, hvor forældrene er tvunget til at aflevere deres børn til pasning et andet sted? Skal vi have et samfund, hvor forældrene ikke har tid til deres egne børn? For mange forældre og for mange børn er virkeligheden jo, at dem, de ser mindst til i løbet af deres dag, faktisk er forældrene og børnene. Den tid, de har sammen, er desværre ganske kort.

Spørgsmålet er: Er det sådan et samfund, vi ønsker? Det er også et spørgsmål til forslagsstillerne til denne forespørgsel: Er det ønskeligt, at vi er nået dertil, at forældrene er nødt til at

arbejde så meget, som de er, at de er nødt til at aflevere børnene og rent faktisk er dem, børnene ser mindst? Skal vi have et samfund, der er indrettet på en sådan måde, at forældrene i hovedparten af tiden arbejder mere for skattefar, end de gør for sig selv og deres egen familie? Er det hensigtsmæssigt, at vi har indrettet samfundet på den måde, at når man går på arbejde, skal man aflevere over halvdelen af det, man tjener, til skattevæsenet?

Eller skulle vi måske prøve at stoppe op og sige: Var det ikke bedre, at vi indretter samfundet på en sådan måde, at forældre og børn får mere tid sammen? Det er Fremskridtspartiets målsætning, at man giver plads til, at man giver mulighed for, at forældre og børn har mere tid sammen og flere muligheder sammen.

Derfor er løsningen på pasningsproblemerne ikke bare, at man skaber flere og flere institutioner. Det kunne også være, at man gik den anden vej og sagde: Vi skaber et mindre behov for pasning af børn ude, vi formindsker behovet for, at man som forældre er nødt til at aflevere sine børn i en daginstitution.

Det er der kun én mulighed for at gøre, og det er, at man markant gennemfører nogle skattelettelser på indkomstskatten, således at familierne igen – for det har man jo kunnet før – bliver i stand til at leve af én indkomst og dermed har muligheden for at vælge, at enten far eller mor er hjemme hos børnene, eller at man måske i hvert fald kan nøjes med et deltidsjob.

Sådan er virkeligheden ikke i dag. Virkeligheden i dag er, at skattetrykket er så højt, at hvis der skal være råd til både at betale skat og derefter have noget at leve af, er man tvunget til fuldtidsarbejde både for mors og fars vedkommende, og dermed er man også tvunget til at aflevere sine børn.

Det kunne også være en løsningsmodel, at man gik ind og lavede lige vilkår for private som for offentlige børnepasningsinstitutioner, og det tror jeg alt andet lige vil give flere institutioner.

Jeg kunne også godt tænke mig at spørge socialministeren, for der er en ting, der ikke har været diskuteret ret meget: I det nuværende samfund er der jo flere og flere arbejdspladser, hvor man arbejder på treholdsskift. Dermed bliver der også flere og flere forældre, der får behov for at få passet deres børn på et treholdsskift. Der er nogle private virksomheder, der har lavet de ordninger, bl.a. Post Danmark. De har deres egen børnepasning, således at medar-